

Dette værk er downloadet fra Slægtsforskernes Bibliotek

Slægtsforskernes Bibliotek drives af foreningen Danske Slægtsforskere. Det er et privat special-bibliotek med værker, der er en del af vores fælles kulturarv omfattende slægts-, lokal- og personalhistorie.

Støt Slægtsforskernes Bibliotek – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

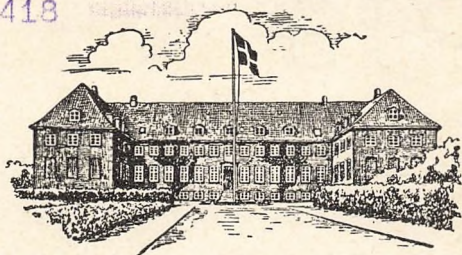
Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug. Videre publicering og distribution uden for husstanden er ulovlig.

Links

Slægtsforskernes Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

H.U.H.- Bladet

MEDLEMSBLAD FOR HASLEV UDV. HØJSKOLES ELEVFORENING - JANUAR 1954

Lær af fortiden

Tænk på fremtiden

Arbejd i nutiden

Ovenstående sætninger er søofficer-korpsets motto, men det er også et godt nytårsord.

LÆR AF FORTIDEN

Stir dig ikke blind på den, bliv ikke lammet af den. Selv om der er synd og nederlag, i tillid til Kristus, må vi (8.12). Men lær af det, der er sket, søg sammenhæng og overblik. Ofte vil Gud bruge netop de erfaringer, vi begynde påny (Filp. 3.14, Hebr. har gjort til at hjælpe andre, der står i samme situation.

TÆNK PÅ FREMTIDEN

Det er ikke nok med perspektiv bagud; vi må også have perspektiv fremover. Evighedsperpektivet er det vig-

tigste. Hvad vil Gud med mit liv; vandrer jeg i „de beredte gerninger“? Men også uddannelse og dygtiggørelse skal der til, hvis vi vil gøre en indsats.

ARBEJD I NUTIDEN

Hver dag, vi får lov til at leve og arbejde, er en gave. Der er brug for en menneskelig og kristen indsats overalt. Det 20. århundredes mennesker er ikke så modtagelige for ordet, men eksemplet gør stærkt indtryk.

Lad mig slutte med et vers, skrevet af en finsk soldaterenke:

Det liv er ikke længst, som længst har varet.
Den lever længst, som fyldte livet bedst.
Den ikke rigest er, som mest har sparet.
Nej, den er rigest, som har givet mest.

Johs. M.

KARIS

Blandt de mange julehilener fra gamle elever var en bog af den tyske bekendelseskirkepræst Dietrich Bonhoeffer „*Gemeinsames Leben*“, frit oversat „kristent fællesskab“. Studiet af denne bog og læsningen af op mod 300 julebreve og -hilsener fulgtes ad som teori og praksis.

Hvor er vi sat i et rigt fællesskab; for hilsenerne ved juletid er jo kun et synligt udtryk for de mange tanker og al den forbøn, der følger os året rundt. Vi mærker det, det bærer os i tjenesten, og vi ved, at det er en stor nåde fra Gud til os.

Der er det mærkelige, at det græske ord *Karis*, der i Ny Testamente for det meste er oversat ved *nåde*, også betyder *tak*.

Således kan Rom. 7,25 oversættes, som det nu står, men det kan også oversættes: „Guds nåde ved Jesus Kristus vor Herre.“ Måske giver det også en bedre mening (læs sammenhængen).

Mulighederne er så store og opgaverne så mangfoldige på en skole, hvor der 10 af årets måneder færdes over 100 mennesker foruden gamle elever og talrige gæster fra hele verden. Mulighederne for at begå fejl, for at blive udtørret og fortravlet er der også.

Derfor er vi taknemmelige for jeres tanker og forbøn. Om gerningen lykkes afhænger i høj grad af den. Tak!

Jeres Kåti og Johs. Magelund.

Et farvel

Kære venner! — Hvad i al verden er der nu sket med Elly og Harry, tænker mange af jer ved at se vort billede! — Dog, en del har sikkert allerede hørt eller læst om hvad der er i gære. Lad os alligevel selv fortælle jer, at det, der egentligt er sket, er dette, som var i vore tanker allerede medens vi var på H. u. H. som elever, henholdsvis vinteren 43—44 og sommeren 47, men som først nu er blevet til virkelighed. Vi er antaget af Brødre-

menigheden som missionærer og forlader Danmark den 19. januar sammen med vor lille dreng, Jørgen, der er 2½ år, for at rejse til Tanganyika, Østafrika, hvor vi skal tage en gerning op i en spedalskhedskoloni. Gennem mange år har der været en koloni ved Sikonge, og der er blevet gjort så meget der, som man nu har kunnet gøre for disse stakler, der lever som „outcast“. — Men kolonien hed jo nu engang „Kidugalo (= vejs ende), fordi der fører ingen vej fra sådant et sted igen, når man først engang kom der. Stort set har der aldrig været en medicin, der kunne helbrede spedalskhed, indtil for 3—4 år siden, da man fandt et sulfapræparat, som viste sig at have gode virkninger på sygdommen. I året 1953 blev de første 12 patienter udskrevet som helbredte. Et under!

Brødremenighedens mission har i samarbejde med myndighederne i Tanganyika besluttet at udvide spedalskhedskolonien fra knapt et hundrede patienter til 500. Vi har da sammen med en dansk sygeplejerske, Martha Pedersen, fået betroet det store ansvar at lede dette arbejde.

Vi er lykkelige for gerningen og rejser dertil med tak i hjerterne til Gud, fordi at også vi måtte blive „nyttige til tjenesten“. Missionstanken er ikke ny for os. Med dette mål for øje „at rejse ud“, kom vi da også begge til H. u. H. i sin tid, og det var samme tanke, der fik Harry til at begynde sin videre uddannelse. Først diakoneksamen, men fik så at vide fra et missionselskab, at „man har kun brug for præster og læger“. Well, tænkte vi, så må vi fortsætte.

Vi blev gift og bosatte os i København, hvor jeg gik ud på arbejde hver dag; Harry havde ligeledes nogle timers arbejde daglig, men læste ellers på aftenkursus, hvor han tog præliminær- og stu-

dentereksamen, og kunne så endelig begynde på det medicinske studium. Ofte følte vi, at det var en lang og trang vej, som lå foran os, om Harry skulle nå at blive læge; men samtidig følte vi også, at vi måtte og kunne ikke give op.

Vi havde gennem lang tid holdt lidt forbindelse med Brødremenigheden, og en dag læste vi i missionsbladet, at man søgte en ung, gift diakon til den omtalte spedalskhedskoloni.

Ja, så kender vi vel alle til dette, at Gud bliver ved med at arbejde med en ved at så uro i sindet, hvis der er noget Han vil have os til at gøre. Således gik det også med os. Vi følte, at vi måtte melde os; men vi trak det ud, fordi vi var lykkelige i vort hjem og i vor kamp for at nå det mål, som vi havde sat os. En dag kom Harry og sagde: „Elly, nu må vi hellere se at få skrevet til Christiansfeld; jeg føler, at vi skal gøre det!“ Jeg gav min tilladelse dertil, — og vi skrev da en ansøgning. Nu gik der lang tid i spænding om, hvad svaret ville blive. Endelig en dag kom der et brev! — Har I alle oplevet den spænding, det er at brække et tilsyneladende alm. brev, men som man ved i virkeligheden er afgørende for hele ens liv? — hvad føler man ikke i sådant et øjeblik! — det er med et noget beklemmt hjerte, at man åbner for afgørelsen. Endelig fik vi det åbnet, og så stod der — antaget! Det er et dejligt ord, men det er jo slet ikke den vidunderlige følelse, man har, som man egentlig havde regnet; nej, man bliver en lille bitte en — og så vælder alle de uundgåelige, men forbistrede tanker op i ens sind som: „Er det nu ikke tosset, det I har gjort? — var det nu ikke noget, I selv fandt på? — er det nu ikke alligevel forkert af jer at forlade jeres hyggelige hjem og sælge det alt sammen o. s. v.“

Ja, i sådan en situation er der kun eet

at gøre, nemlig at bøje knæ for Gud og lade Ham udrede trådene; og hvor vidunderligt da at føle den tryghed, der kommer over een ved at lægge det hele i Hans stærke hånd! vi har mærket den hele tiden siden.

Vi forstår i virkeligheden slet ikke, at Gud kan bruge os to små mennesker i så stor en gerning; men eet ved vi, og det giver os vished i det alt sammen, — at vi vil tjene Ham, lyde Ham og derfor går vi i tillid til Hans ord: „Som din dag er, skal din styrke være.“

Sidste sommer var vi i England for at studere sprog, og vi har siden haft snart et par måneder herhjemme hos vore forældre i Sindal for at gøre os rede til den store rejse. I søndags, den 10. januar, blev vi udsendt til vor gerning ved en gudstjeneste i Sindal kirke. Om aftenen var der fest i et stort lokale i byen for os, hvor 300 venner og bekendte var kommet for at tage afsked med os. Denne dag blev en festdag for os, som vi aldrig vil glemme. Denne dag blev et vidnesbyrd for os om, at der er en stor flok af mennesker, som virkelig vil stå bag os, når vi nu rejser ud.

Vi er jo udsendte fra såvel dem her i Sindal som for alle I andre, derfor vil vi også gerne føje et ønske til vor afskedshilsen og tak til jer alle, — især tak til forstanderen og lærere for, hvad I gav os gennem tiden på H. u. H. Ønsket skal være, om I af og til vil huske os i jeres bøn. Vi ved, at uden venners forbøn og hjælp kan vi slet intet udrette derude i det mørke hedningeland. Tak om også I vil være med i den forbederskare, som vi ved, der står bag os herhjemme.

Lad os skilles med de dejlige ord fra Es. 43.: „Frygt ikke, jeg genløser dig — jeg kalder dig ved navn. — Du er min, om du går gennem vande er jeg mid dig — gennem strømme, de river dig ikke bort“.

Vi håber at gæste H. u. H. ad åre. — Om 5 år får vi orlov. Husk at bestille Brødremenighedens missionsblad, som koster 3 kr. om året, for der igennem kan I følge os. Men en hilsen fra jer af og til ville jo heller ikke være af vejen, derfor begge adr. her: Adr.: Elly og Harry Jørgensen, Sikonge, P. O. Tabora, T. T. E. Afrika. Hjertelig hilsen, jeres Harry og Elly.

Nytårstanker

Jeg ved ikke, hvilke tanker De har gjort Dem i anledning af, at vi nu igen står ved et nyt års begyndelse. Der er vel nok en del, der har begyndt det nye år med en mængde gode nytårsforsætter. Og det er naturligvis ikke at foragte.

Men mange har sikkert gjort sig dybe tanker om fremtiden i anledning af årsskiftet. Det er underligt at stå ved et nyt års begyndelse. Og lige underligt hver gang. Jeg kunne ikke lade være med at gøre mig mine tanker, da jeg forleden

morgen stod over for elevflokkens første gang i det nye år.

Hvad vil året bringe den enkelte af godt eller ondt. Vi ved ingenting. Året er som et fuldstændig ukendt land, vi skal på rejse ind i. Ingen har været der før, og ingen ved med bestemthed, hvordan det ser ud. Man kan jo nok ane både det ene og det andet om det fra tidligere år. Men det er ikke sikkert, at det nye år vil ligne de andre. I hvert fald ikke for os alle.

Uden tvivl vil nogen af os møde kamp og strid. Nogen vil møde sorg, som de aldrig har kendt det før. Andre måske opleve en glæde og lykke, som de end ikke havde turdet håbe på. Prøvelser og fristelser skal de fleste af os nok også komme ud for.

Det er kun menneskeligt, hvis vi bærer lidt ved tanken om den vej, vi skal gå. Vi vil komme til mange skilleveje, og hver gang gælder det om at gå den rigtige vej.

Jeg har ofte i bibelhistorietimerne talt med børnene om de skilleveje, Bibelens personer møder. Har De tænkt over det?

Abraham står ved en sådan skillevej, da Gud forlanger, at han skal ofre Isak. Han vælger den rigtige vej. Josef står ved en sådan skillevej, da Potifars hustru frister ham. Han går også den rigtige vej. David står ved en skillevej, da han ser Batseba i nabogården. Han går den forkerte vej, og det koster ham megen sorg og møje at finde den rigtige vej igen.

Og sådan kunne jeg nævne mange eksempler endnu. Men det er jo ikke blot i Bibelen, de forekommer. De forekommer lige så ofte i livet.

Der er det mærkelige ved disse skille-

veje i livet, at man som regel udmærket godt ved, hvilken der er den rigtige. Men det ser altid ud til, at den forkerte er den nemmeste og interessanteste og behageligste. Det er den også tit — så langt man kan se. De fleste går jo også den vej, så det kan vel ikke være så farligt endda.

Jesu apostle stod engang over for en lignende skillevej. De mange, som fulgte Jesus i begyndelsen, havde forladt ham, fordi de opdagede, at det var en besværlig vej, han førte dem. Da siger Jesus til de tolv: „Vil I også gå bort?“ Men Simon Peter svarer: „Herre! til hvem skal vi gå hen? Du har det evige livs ord.“

Det er nogle ualmindeligt smukke ord, ikke sandt? Men se, hvis det kunne blive mere end smukke ord, men noget man virkelig havde erfaret på egen hånd, så ville ingen være i tvivl om hvilken vej han skulle gå næste gang, han stod overfor at skulle vælge mellem to veje.

Hvis der skal være nogen mening med tilværelsen, og det skal der vel i 1954, må vi gå Guds vej. For han alene har det evige livs ord.

Gid vi for alvor må kunne gøre Peters ord til vore ord. Det er mit nytårsønske for os alle. P. W.

Omkring vintersolhverv

Årets mørkeste tid er samlingsstiden omkring hjemmets arne. En rigtig højskole er et hjem, hvor man føler, at man hører sammen som en familie. Jeg tror, vi har oplevet noget af dette i vinter.

I november ser man hinanden an, i december, i adventstiden lukker man op, og fællesskabet gror frem, så det faktisk er lidt svært at skilles til julen. Des større er gensynsglæden, når man mødes igen. Og mens dagene længes, kan de fleste vist

nynne med på salmens ord „højtiden vokser med dagen“.

Siden sidst har arbejdet gået sin vante gang. Af særlige begivenheder skal nævnes: Den store julekoncert den 7. december. Et symfoniorkester på over 50 med professor Bløndal Bengtsson som solist gav os en stor musikoplevelse. Samme dag fortalte missionær Breiner Henriksen om missionsarbejdet i Indien. Lørdag den 12. fejrede vi Luciafest. Det var en oplevelse,

og de gjorde det ualmindelig smukt i år. Næste morgen blev vi taget på sengen (altfor tidligt) med dampende kaffe og luciakager. Den 21. sang sangkoret ved de gamles julefest på jernbanchotellet, og lærer Wemmelund, Nina Swartz, Grethe Lønborg-Jensen og Herbert Neimanas opførte julespillet „Det kimer nu“, som min kone har skrevet.

Vor egen julefest fandt sted den 22. Lektor Mønsted, som er engelsklærer på skolen, holdt juletalet. Det ovenfor nævnte stykke blev spillet — ualmindelig fint, syntes vi. Det var, som de enkelte var skabt til rollerne! Efter festligt og fornøjeligt samvær i spisesalen med en god avis, som i år hedder „Udkigsposten“, spredtes flokken ud over landet. — Og nu er vi i gang igen.

To gange har vi haft besøg af Højland Andersen, sekretær for Dansk Smede- og Maskinarbejderforbund. Han har givet os

et interessant indblik i de store industrielle problemer og i baggrunden for den arbejdskonflikt, der er ved at trække op. Sekretær frk. Inga Nielsen har været her og fortælle om Skovtofte. Endelig har pastor Folke Hellberg, som snart er kendt af mange gamle elever, været her og holdt en række både fornøjelige og interessante foredrag. Skolens næstformand, forpagter Krarup, har talt ved det årlige Hellig 3 konger møde i missionshuset. Han gav et glimrende overblik over D.M.S.s arbejdsmarker.

Det er nu tid at begynde at tænke på sommerskolen. Vi har en del indmeldte, men der er plads til mange flere. Vær med til at arbejde på at også sommerskolen bliver fyldt. Der er unge nok, der trænger til at komme på skole.

Med hilsen fra hele medarbejderstaben

Jeres Kåti og Johs. M.

Vintertiden er åndens skabertid

Vejret i vintertiden er i vort land som bekendt meget svingende, „snart snø, snart tø“, snart frost, snart sjap, ingen rigtig lejlighed til vintersport eller udenørs liv, tidlig mørkt og lange aftener.

Det er trist, men det er også godt. Netop de lange aftener har samlet vore fædre omkring den levende ild til sagafortælling og åndelige sysler. Den lange, mørke vinter blev også højskolens skabertime. I den tid kunne ungdommen samle sig om åndelig beskæftigelse, som unge i mere begunstigede lande vanskelig fandt anledning til.

Det er altså i virkeligheden et privile-

gium for vort folk, at vi har fået de lange, mørke vinteraftener! De er givet os til at læse i, til samtale, til studier og til fornøjeligt samvær, som vi har det skildret i Blichers: „Æ Bindstov“.

Hvis nogen er i tvivl om, hvad de skal læse, skal jeg blot pege på den klassiske litteratur, som kan fås på ethvert bibliotek. Tænk på alle de bøger, I hørte om i litteraturtimerne på skolen, men som I aldrig fik læst! Og hvorfor ikke benytte 10-året for mordet på Kaj Munk til at læse nogle af hans skrifter igen. Årets store bog, Erik Rostbølls: „Og Hanen galede anden Gang“, kan man godt læse to og

tre gange.

Af de nyeste bøger må man i alle tilfælde have læst C. Skovgård-Petersens: „De ægte Livsværdier“. Den kan hjælpe os til at sigte og sondre blandt alt det, der falbydes. Det er karakteristisk for vor tid, at man taler og diskuterer så meget om værdierne, men så få lever på dem og ud af dem. Mange diskuterer biblen, men få lever med den og suger daglig næring af den. Man slås drabeligt med professor Lindhardt om spørgsmålet om det evige liv — om det er nutidigt eller fremtidigt. Svaret er, at det er begge dele, men alt for få lever det evige liv nu og her i samfund med den opstandne Kristus, og endnu færre bereder sig eller glæder sig til at leve det i fremtiden. Derfor er angsten for døden så stor i vor slægt. Man diskuterer kirken og dens nådemidler, men alt for få bruger disse værdier og lever ud af dem. Skovgaard-Petersen kan lære os at leve på de ægte værdier.

På de unges Forlag er der kommet en hel række gode bøger. Jeg nævner en studiebog om „Kirkeårets Søn- og Helligdage“, endvidere bøgerne „Danske Mænd og Kvinder“, „Hvorledes blev jeg det“ og P. Poulsens „Menneskeskæbner i Salmebogen“, der passende kan læses samtidig med, at man studerer den nye salmebog.

Af rent underholdende læsning skal nævnes: Magnus Aurums „Du er stærkere, end du tror“, Arvid Albrektsens „Der er håb for din fremtid“, Helge Folkersens „Ad Nordens Landeveje“ og Anne Christiansens „Undervejs“.

Af lidt tungere stof anbefales: Arnold Toynbees „Verden og Vesterlandet“ og WaltersCchubarts „FraMekanik til Metafysik“. (Det danske forlag).

Engelskkyndige, der er politisk interesserede, anbefaler jeg „Living Democracy in Denmark“ af forstander Manniche, den internationale højskole i Helsingør.

God fornøjelse!

Johs. M.

Århus.

Indre missions højskolekreds har møde fredag den 5. februar kl. 20,15 på K.F. U.M., Klostergade 37.

Forstander Robert Hansen, Fårevejle, taler. Emne: Er barnedåben en ret dåb?

Efter mødet frit samvær og kaffebord. Velkommen alle.

P. u. v.

Johs. E. Krøyer.

Østvendssysels højskolekreds

har møde lørdag den 13. februar kl. 20 i Hjallerup missionshus. Forstander Chr.

Davidson, Horne, taler. Emne: Menneket Jacob.

Adgang som sædvanlig.

Kom selv og tag en kammerat med.

Alle, både unge og ældre, er velkomne.

P. u. v.

Tage Sanden.

Haslevkredsen i København

(H. u. H.) har møde på K.F.U.K., St. Kannikestræde 19,

1ste februar kl. 20.

Hr. lærer Axel Nielsen taler.

Velkommen alle.

P.k.v.

Emma Augustinus.

Onsdag den 17. februar kl. 20

taler forstanderen i KFUM, St. Kannikestræde, om emnet „Fra ensomhed til fællesskab“ (jfr. Dietrich Bonhoeffers bog „Gemeinsames Leben“). Det er Tommerup højsolekreds, der indbyder, men alle er velkomne.

Vi takker

for alle de mange gode hilsener til jul. Modtag alle vor genhilsen med vore bedste ønsker om et godt og velsignet nytår.

Jeres hengivne
Ellen og Niels Pedersen.

Også jeg

ønsker jer alle et godt nytår med kærlig tak for alle julehilsener.

„Tante Anna“.

Bryllup.

Lørdag d. 21. november viedes i Snæbum kirke frk. Ruth Irene Nielsen til hr. husejer Kresten Bech Højgaard, Tyvkjær, Isenvad pr. Ikast.

Hjertelig til lykke.

Hjertelig tak

for mange gode julehilsener, som glædede mig meget. Da mine hjemmевærende børn og jeg juleaften læste dem, var de med til at gøre minderne om en lys og lykkelig fortid levende for os.

De bedste ønsker om et velsignet nytår.

Theodora Pagh Petersen.

Da vor husjomfru og to af de unge piger vil være elever på Den udvide Højskole er stillingerne som **husjomfru** samt **en plads i køkkenet** og **en i stuerne** ledig.

Henvendelse snarest til **fru Käti Magelund**.

Tak

for de mange venlige julehilsener. God fart i kommende tid.

Birgit, Martha og Axel Nielsen.

1951.

Samlet på H.u.H. Adventssøndag sender vi kammeraterne fra sommeren 1951 vore hjerteligste hilsener.

Grethe Høj, Bitten Søndergaard, Anna Hansen, Gertrud Schmidt, Edith Svabe Jensen, Inger Jensen, Birgit Olsen, Anna Kirstine Skov, Else Marie Bjerrum.

Hallo! Hallo!

Her er Else Marie og Nina! Vi vil så gerne sige tak for alle julehilsener og for al jeres venlighed i året, der gik. Vi genhilser og ønsker et godt nytår med glæde i jeres arbejde.

— Det er i kærlighedens lotteri som i ethvert andet, man kan ikke spille på ottendedele og samtidig forlange fuld gevinst.

— „Psykologiske“ romaner synes ofte at have til hensigt at skildre, hvorledes man bliver ulykkelig på den mest udviklede måde.

— Den straffedom, som synes i vore dage at skulle fuldbyrdes på den civiliserede verden, kommer over os, ikke fordi vi var Guds modstandere, men fordi vi var forrædere. Det er straffen over slægter, der hyldede faner, som de ikke fulgte.

— Vi må ikke spilde Peter, der er ikke flere af hans slags. De har smidt mønsteret væk.

(Af Nis Petersens »Bemærkninger og Indfald«.)